

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Suy Nghĩ Buổi Sáng Bên Bờ Sông Rivière-des-Prairies** của **HCA**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng**.

SUY NGHĨ BUỔI SÁNG BÊN BỜ SÔNG RIVIÈRE-DES-PRAIRIES

Hôm nay, ngày đầu tháng 10, một ngày đầu Thu, tôi và bà xã đang ở nhà đưa con gái. Nó mới sanh đứa con thứ hai được hơn 3 tuần. Vợ tôi đến ở nhà nó phụ lo nấu nướng và tôi lo đưa đón thằng con lớn nó đi học trong những ngày cuối tuần. Những ngày đầu tuần thì đi của nó đến giúp.

Nhà con gái tôi ở sát bờ sông Rivière des Prairies, thuộc thành phố Montréal, bên kia sông là thành phố Laval. Vì đã vào Thu nên trời đang se lạnh, nhiệt độ bên ngoài bây giờ chỉ có 10 độ C nên tôi ngồi trong nhà nhìn quang cảnh qua khung cửa kính của patio phía sau nhà.

Chung quanh nhà nó là những biệt thự rất đẹp mà chủ nhân là người Ý, đa số làm thương mại. Chỉ có vợ chồng con gái tôi làm trong ngành y tế và có lẽ là những người Á-Châu duy nhất ở đây.

Nhìn dòng sông trước mặt, tôi lan man nghĩ về những dòng sông trong quá khứ ở quê nhà.

Dòng sông Rivière-des-Prairies

Hồi còn nhỏ, nhà tôi ở quận 4, ngay ngã tư Tôn Đản và Đỗ Thành Nhơn (nay là Đoàn Văn Bơ), nên buổi trưa tôi thường trốn ngủ đi theo chúng bạn ra Bến Súc tắm trên sông Sài-Gòn. Có lần tôi cả gan ôm bập dờn bơi qua Thủ-Thiên hái trái bần trong những con rạch nhỏ bên đó.

Thời gian đi dạy học ở Trà-Vinh, tôi đi qua lại nhiều lần dòng sông Tiền trên chiếc phà Mỹ-Thuận. Ngồi trên phà, nhìn những đê lục bình trôi lững đặng trên mặt sông tôi nhớ những câu vọng cổ muối riệu mà Út Trà Ôn hát trong vở cải lương Tuyệt Tình Ca.

Phà Mỹ Thuận trên sông Tiền

Hai năm 1972, 1973 tôi phục vụ ở một đại đội địa phương quân trấn giữ cầu Đồng-Nai trên xa lộ Sài-Gòn/Biên-Hoà. Cầu này bắc qua sông Đồng-Nai. Mỗi ngày, trong căn phòng trên đồi nhìn qua cửa sổ xuống dòng sông đang lững lờ trôi mà nghĩ đến thân phận mình trong cuộc chiến.

Cầu Đồng-Nai, Biên-Hoà

Đêm vượt biên trên sông Nhà-Bè tháng 8 năm 1986, tàu tôi bị ghe du kích Bình-Khánh rượt đuổi, bắn M79 theo, may là không trúng. Cuối cùng tàu vượt biên phải ủi bãi, nhưng vì nước ròng, bãi sinh quá dài, không ai dám lội xuống sợ làm búa cho bọn du kích nên cả tàu đều bị bắt.

Giờ đây sau ba mươi mấy năm ở xứ tạm dung, điều kiện sống ở quê người rất đầy đủ nhưng tôi không quên nghĩ đến những người Việt-Nam trong nước, phần đông đang sống trong hoàn cảnh thiếu thốn và mất tự do.

Trận đại dịch Covid-19 hiện tại cho thấy sự bất lực của một chính quyền không chính danh và không có khả năng điều hành đất

nước được dựng lên bởi một tập thể có khoảng 1/20 dân số trong nước, nhân danh một đảng chính trị “có công thống nhất đất nước”. Họ tự chia chác quyền hành để trục lợi cho bản thân, gia đình và phe nhóm mà không cần biết đến ý kiến người dân. Họ đặt ra những luật lệ tùy tiện để bảo vệ chế độ. Họ cai trị dân bằng dùi cui công an và họng súng bộ đội.

Người dân Việt-Nam trải qua trận dịch này chắc hẳn thấy họ phải làm gì để cởi ách nô lệ đã tròng lên người họ 67 năm ở miền Bắc và 46 năm ở miền Nam. Những cảnh người dân phá hàng rào đang nhốt họ để ra ngoài khu phong tỏa và vượt chốt chặn chạy về quê là khởi đầu của sự tức nước vỡ bờ.

Trận dịch này là một đại họa, nhưng biết đâu lại là một cơ hội để người dân phá bỏ xích xiềng để sống xứng đáng là con người.

HCA